

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

1 V. Spiritus Sanctus fuerit actuum principium Conceptionis Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

sicut Leui. Quia enim ille, qui decimas dat, nouem sibi retinet, & decimam alij tribuit, quod est perfectionis signum (in quantum est quodammodo terminus omnium numerorum, qui procedunt vsque ad decem) inde est, quod ille, qui decimas dat, protestatur se imperfectum, & perfectionem alij tribuere. Imperfectio autem humani generis est propter peccatum, quod indiget perfectione eius, qui à peccato curat. Curare autem à peccato, est solius Christi: ipse enim est agnus, qui tollit peccata mundi, vt dicitur Ioann. 1. Figuram autem eius gerebat Melchisedec. vt Apostolus probat Hebr. 7. Per hoc ergo, quod Abraham Melchisedec decimas dedit, presignauit se velut in peccato conceptum: & omnes, qui ab eo descensuri erant, e ratione, vt peccatum originale contraherent, indigere curatione, quæ est per Christum. Isaac autem, & Iacob, & Leui, & omnes alij sic fuerunt in Abraham, vt ex eo deriuarentur, non solum secundum corpulentam substantiam, sed etiam secundum rationem seminalem, per quam originale peccatum contrahitur. Et ideo omnes in Abraham sunt decimati, id est, presignati indigere curatione, quæ est per Christum. Solus autem Christus sic fuit in Abraham, vt ab eo deriuaretur, non secundum rationem seminalem, sed secundum corpulentam substantiam, & ideo non fuit in Abraham sicut curatione indigens, sed magis sicut vulneris medicina, & ideo non fuit in lumbis Abraham decimatus. Et per hoc patet responsio ad primum.

Ad secundum dicendum, quod quia B. Virgo fuit in originali peccato concepta, fuit in Abraham sicut curatione indigens: & ideo fuit ibi decimata, velut inde descendens secundum seminalem rationem. De corpore autem Christi non est sic, vt dictum est.

Ad tertium dicendum, quod caro Christi dicitur fuisse in antiquis Patribus peccato obnoxia, secundum qualitatem, quam habuit in ipsis Patribus, qui fuerunt decimati: non autem secundum qualitatem, quam habet, prout est actu in Christo, qui non est decimatus.

Ad quartum dicendum: quod sacerdotium Leuiticum secundum carnis originem deriuabatur: vnde non minus fuit in Abraham, quam in Leui. Vnde per hoc, quod Abraham decimas dedit Melchisedec, tanquam maiori, ostenditur sacerdotium Melchisedec, in quantum gerit figuram Christi, esse maius sacerdotio Leuitico. Sacerdotium autem Christi non sequitur carnis originem, sed gratiam spiritualem. Et ideo potest esse quod pater det decimas alicui sacerdoti tanquam minor maiori: & tamen filius eius, si sit Pontifex, est maior illo sacerdote, non propter carnis originem, sed propter gratiam spiritualem, quam habet à Christo.

COMMENTARIVS.

Heb. 7.
August.

Christus in
lumbis A-
brahe non
decimatus.

Hic articulus positus est ad explicandum locum Pauli ad Hebr. 7. quem Augustinus tractat, & in hunc modum exponit, libro. 10. Genes. ad lit. ca. 12. Probat enim ibi Paulus sacerdotium Leuiticum fuisse minus perfectum sacerdotio Melchisedech, quia in Abraham est decimatus Leui. Abraham enim decimas soluit Melchisedech, quando in lumbis suis Leuiticam prolem continebat. Quo facto mystice, & in figura professus est sacerdotium Leuiticum inferius fore sacerdotio Melchisedech. Ex quo statim oriebat difficultas, nam eodem argumento posset probari sacerdotium Christi esse inferius Melchisedech, quia etiam ipse in lumbis Abraham continebatur. Vnde etiam in persona eius intelligi potest Abraham soluisse decimas, & professus esse illum fore inferiorem, & hoc est Christum esse decimatum in lumbis Abraham. Respondet vero Augustinus non esse eandem rationem de Christo, & de Leui. Quia Christus non continebatur in lumbis Abraham secundum seminalem rationem, sicut ille, sed tantum secundum corpulentam substantiam, & idem.

Fr. Suarez. Tom. 2.

A eo non intelligitur decimatus, sicut ille, quia solum intelligitur decimatus in parente filius in illo contentus secundum seminalem virtutem: & hoc sensu doctrina Augustini, & D. Tho. est certissima, & de fide, & intenta à Paulo in dicto loco.

Obiectio.

Dices, cur tantum intelligitur decimatus filius contentus secundum seminalem rationem, & non ille, qui secundum corpulentam substantiam in illo continetur. Respondetur, sicut in Adam non peccarunt, nisi qui secundum seminalem rationem in eo continebantur, ita nec in Abraham sunt decimati, nisi qui eo modo in lumbis eius existerant. Et ratio proxima est, quam hic reddit D. Thomas, quia Abraham soluendo decimas imperfectionem suam professus est, & defectum suæ conceptionis, & originis, ratione cuius, curatione, quæ per Christum est, indigebat. Quia sicut numerus denarius perfectionem, & consummationem significat: ita solutio decimarum fuit quædam confessio propriæ imperfectionis, & indigentia, quam Abraham exhibuit, representans omnes suos posteros, qui ex vi illius, seu ex vi originis, ab illo, cum eodem defectu & imperfectione dimanaturi erant, huiusmodi autem erant illi tantum, qui secundum seminalem rationem, in eo continebantur. Ratio verò radicalis est, quia filij contenti in seminali virtute parentis, sunt propriè in virtute, & quasi in naturali potestate eius, & ideo operari potest parens vt caput, & principium eorum. At verò filius contentus solum secundum corpulentam substantiam, est in illo tantum secundum potentiam passiuam, & quasi obediencialem, saltem quoad modum generationis, & propagationis, & ideo non operatur propriè huiusmodi pater vt caput, & principium talis filij, ita vt operationes eius ad filium aliquo modo pertinere censeantur.

Responsio.

Et ex his (vt hoc circa solutionem ad secundum D. Thomæ adnotetur) colligitur differentia inter B. Virginem, & Virginem, quia illa decimata fuit in lumbis Abraham, quia in eo secundum seminalem rationem continebatur: ad hoc autem non est necesse vt fuerit in peccato concepta, sed satis est, ex vi suæ originis fuisse peccato obnoxia, & indiguisse redemptione Christi, per quam fuit ab illo peccato præseruata.

B. Virgo in
lumbis A-
brahe decimata.

QVÆSTIO XXXII.

De conceptione Christi, quoad actuum principium, in quatuor articulos diuisa.

De qua disputant Theologi in 3. dist. 4.

Einde considerandum est de principio actiui in conceptione Christi.

Et circa hoc queruntur quatuor.

Primo, vtum Spiritus Sanctus fuerit principium actiui conceptionis Christi.

Secundo, vtum possit dici, quod Christus sit conceptus de Spiritu Sancto.

Tertio, vtum possit dici, quod Spiritus Sanctus sit pater Christi secundum carnem.

Quarto, vtum B. Virgo aliquid actiue egerit in conceptione Christi.

ARTICVLVS I.

Vtrum Spiritus Sanctus fuerit principium actiui conceptionis Christi.

Ad primum sic proceditur. Videtur, quod 2. dist. ar. 1. efficere conceptionem Christi, non debeat 9. 2. & 4. attribui Spiritui Sancto. Quia vt Augustinus col. c. 45. & dicit in primo de Trin. Indiuisa sunt opera 46. & p. Trinitatis, sicut & indiuisa est Trinitatis 3. c. 126. & Ioan. 12. li. 176.

1 2 ess-

4. col. 2. fin. essentia. Sed efficere conceptionem Christi, est quoddam opus
cap. 1. lib. 1. diuinitum. Ergo videtur, quod non magis sit attribuendum Spi-
c. 4. in fi. & ritui Sancto, quam Patri, vel Filio.
10 3.

Lib. 4. c. 20. temporis, misit Deus filium suum factum ex muliere.
parum an- Quod exponens August. in 4. de Trinit. dicit, Eo utique mis-
te med. 10. sum, quod factum ex muliere. Sed misio Filij attribuitur
3. 1 p. 9. 43 praeipue Patri, vt in 1 p. habitum est. Ergo, & conceptio
art. 5. secundum quam factus est ex muliere, debet praeipue Patri
attribui.

3. Præterea, Prouerb. 9. dicitur Sapientia edificauit sibi domum. Est autem sapientia Dei ipse Christus: secundum illud 1. ad Cor. 1. Christum Dei virtutem, & Dei sapientiam. Domus autem huius sapientie est corpus Christi, quod etiam dicitur templum eius, secundum illud Ioan. 2. Hoc autem dicebat de templo corporis sui: ergo videtur, quod efficere conceptionem corporis Christi, debet praeipue attribui Filio, non ergo Spiritui Sancto.

Sed contra est, quod dicitur Luca 1. Spiritus sanctus superueniet in te, &c.

Respondet dicendum, quod conceptionem corporis Christi tota Trinitas est operata: attribuitur tamen hoc Spiritui Sancto triplici ratione. Primo quidem, quia hoc congruit

2 par. 9. 37. causa Incarnationis, qua consideratur ex parte Dei, Spiritus enim sanctus est amor Patris, & Filij, vt in prima parte habitum est. Hoc autem ex maximo Dei amore provenit, vt filius Dei carnem sibi assumeret in vtero virginali. Vnde dicitur Ioan. 3. Sic Deus dilexit mundum, vt filium suum vnigenitum daret. Secundo, quia hoc congruit causa Incarnationis ex parte naturæ assumptæ. Per hoc enim datur intelligi, quod humana natura assumpta est à filio Dei in unitatem personæ, non ex aliquibus meritis, sed ex sola gratia, quæ Spiritui Sancto attribuitur, secundum illud 1. ad Cor. 1. 2. Diuisiones gratiarum sunt, idem autem Spiritus. Vnde Aug. dicit non longe à in Enchirid. Iste modus, quo est natus Christus de Spiritu Sancto, insinuat nobis gratiam Dei, qua homo nullis præcedentibus meritis, in ipso primo exordio naturæ suæ, quo esse cepit, Verbo Dei copularetur in tantam personæ unitatem, vt idem ipse esset filius Dei, qui filius hominis, & filius hominis, qui filius Dei. Tercio, quia hoc congruit termino Incarnationis. Ad hoc enim terminata est Incarnatio, vt homo ille qui concipiebatur, esset sanctus, & filius Dei. Vtrumque autem horum attribuitur Spiritui Sancto: Nam per ipsum efficiuntur homines filij Dei, secundum illud Gal. 4. Quoniam estis filij Dei, misit Deus Spiritum filij sui in corda vestra, clamantem Abba, pater. Ipse est etiam Spiritus sanctificationis: vt dicitur Rom. 8. 1. Sicut ergo alij per Spiritum Sanctum sanctificantur spiritualiter, vt sint filij Dei adoptiui: ita Christus per Spiritum Sanctum est in sanctitate conceptus, vt esset filius Dei naturalis. Vnde Rom. 1. secundum vnam glossam, quod præmittitur, scilicet. Qui prædestinatus est filius Dei in virtute manifestatur per id, quod immediate sequitur. Secundum Spiritum sanctificationis, id est per hoc quod est conceptus de Spiritu Sancto, & Angelus annuntians, ex hoc quod præfiterat, Spiritus Sanctus superueniet in te, concludit, ideoque & quod nascetur ex te sanctum, vocabitur filius Dei.

Ex gloss. ordin. & Origen.

Ad primum ergo dicendum, quod opus conceptionis commune quidem est toti Trinitati, secundum tamen modum aliterque attribuitur singulis personis. Nam Patri attribuitur auctoritas respectu personæ filij, qui per huiusmodi conceptionem sibi assumpsit humanam naturam. Filio autem attribuitur ipsa carnis assumptio. Sed Spiritui Sancto attribuitur formatio corporis, quod assumitur à Filio. Nam ipse Spiritus sanctus est Spiritus Filij, secundum illud Gal. 4. Misit Deus Spiritum filij sui. Sicut autem virtus animæ, quæ est in semine per spiritum, qui in semine includitur, format corpus in generatione aliorum hominum: ita virtus Dei, quæ est ipse filius (secundum illud 1. ad Cor. 1. Christum Dei virtutem) per Spiritum Sanctum corpus formauit, quod assumpsit. Et hoc etiam

verba Angeli demonstrant, dicentis, Spiritus sanctus superueniet in te, quasi ad præparandam, & formandam materiam corporis Christi, & virtus Altissimi, id est, Christus obumbrabit tibi, id est, corpus in te humanitatis accipiet incorporeum lumen diuinitatis. Vmbra enim à lumine formatur, & corpore: vt Greg. dicit 18. Mor. Altissimus autem intelligitur Pater, cuius virtus est Filius.

Ad secundum dicendum, quod misio refertur ad personam assumptam, quæ à Patre mittitur: sed conceptio refertur ad corpus assumptum, quod operatione Spiritus sancti formatur. Et ideo licet misio, & conceptio sint idem subiecto: quia tamē differunt ratione, misio attribuitur Patri, efficere autem conceptionem Spiritui Sancto: sed carnem assumere attribuitur Filio.

Ad tertium dicendum, quod sicut August. dicit in libro de Questionibus veteris & noui Testamenti, quæstio ista gemina ratione potest intelligi. Primum enim domus Christi Ecclesia est, quam edificauit sibi sanguine suo. Deinde potest & corpus eius dici ipsius, sicut dicitur templum eius. Factum autem Spiritus sancti corpus filij Dei est, propter naturam, & voluntatis unitatem.

COMMENTARIVS.

Vo intendit docere D. Thom. in hoc articulo. Alterum est ad rem pertinens, scilicet conceptionem Christi, solus Dei efficacia fuisse perfectam, & hoc simpliciter affirmat, dicens totam Trinitatem conceptionis illius fuisse principium. Et nullam adiunxit probationem, præter testimonium Luc. 1. quia hæc res est in fide notissima, & in superioribus satis tractata, de qua diximus in superiori tomo, cum de causis vniionis hypostatice; & in hoc, cum de virginitate Dei paræ disputaremus. Alterū verò, quod D. Thom. docet ad modum loquendi spectat, nimirum, hanc operationem attribui, & appropriari Spiritui Sancto. Cuius modi loquendi optimas rationes adducit, & adeo perspicue, vt nihil addere oporteat, solum notanda videntur expositiones aliquorum locorum Scripturæ, quas in hoc art. tradit.

Prima est in corpore art. circa illa verba Paul. ad Gal. 4. Quoniam estis filij Dei, misit Deus Spiritum filij sui in corda vestra clamantem Abba, pater. Ex quibus verbis D. Tho. colligit, Spiritum Sanctum esse, qui filios Dei constituit, cum tamen Paulus solum dicere videatur, Spiritum sanctum esse, qui filios Dei clamare facit, Abba, pater, Et potius indicet supponi prius filios Dei constitutos, & ideo dari illis Spiritum Sanctum, qui hunc effectum in eis efficiat: vt insinuant verba illa, Quoniam estis filij Dei, & Chrysostomus illa exponens indicauit. Respondet Caietan. hic D. Thomam sumpsisse argumentum à posteriori ex illo loco. Nam in hac spirituali generatione idem est principium, quo efficiuntur filij, & quo propria affectum filiorum concipimus. Quia ergo Paulus affirmat Spiritum Sanctum esse, qui in nobis affectum illū operatur, ex quo clamamus, Abba, pater, ideo ex hoc testimonio colligit D. Thom. illum esse, qui nos filios adoptiuos efficit. Quem sensum indicauit Anselmus, circa hunc locum dicens. Effectus ergo probat vtroque Dei filios esse, dum in cordibus vtrorumque clamat Spiritus Sanctus ad Deum, Abba, pater. Et quia est spiritualis ille clamor, nisi pius affectus electorum erga Deum. Quæ expositio probabilis est. D. Thom. autem Thomas sine dubio alludit ad illius loci intelligentiam, quam ipse tradidit lect. 3. in illud. capit. vbi sic exponit, Quoniam estis filij Dei, modus adipsendum hoc donum, non est per coniunctionem cum Christo secundum carnem: sed per missionem spiritus filij in corda vestra, per quem estis Christo coniuncti, & adoptati in filios, & in illo clamatis, Abba, pater. Qui sensus est consentaneus eidem Paulo ad Roman. 8. dicenti, Accipitis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus Abba, pater: ipse enim spiritus testimonium reddit

Gloss. ord. sup. illa verba Lu. 2.

Lib. 8. c. 12. in princ.

In 2. parte Test. 9. 51. q. ex nouo in princ.

Expositio in locū Paul. li. Galat. 4.

Chrysostomus Caiet.

Anselm.

Roman. 8.

spiritui nostro, quod sumus filij Dei, Itaque ideo ille spiritus facit nos clamare, Abba pater, quia facit nos filios Dei: est enim spiritus verax, & efficax: neque ob aliam causam illi attribuitur ille affectus, & operatio clamandi, Abba pater, nisi quia gratia, & adoptio, à qua procedit, eidem Spiritui Sancto accommodatur.

Secunda est in eodem corpor. circa illa verba ad Rom. 1. Qui prædestinatus est filius Dei in virtute secundum Spiritum sanctificationis. In quo ultimo verbo vult D. Thomas significatam esse conceptionem Christi ex Spiritu Sancto. Quod duobus modis potest accommodari, scilicet, inde constare Christum esse filium Dei, quia in virtute Spiritus Sancti, qui est spiritus sanctificationis, conceptus est. Vel certe, quia prædestinatus est filius Dei, ideo etiam esse prædestinatum, ut in virtute per spiritum sanctificationis conciperetur. Fateor tamen utramque expositionem esse durissimam. Sed locum hunc satis fufe tractauimus supra. q. 24.

Tertia est in sol. ad. 1. circa illa verba angeli Luc. 1. Spiritus Sanctus superueniet in te, & virtus altissimi obumbrabit tibi. Vbi nomine Spiritus Sancti tertiam Trinitatis personam intelligit, cui Christi conceptio attribuitur: per virtutem autem Altissimi intelligit filium, qui est, virtus altissimi, id est, æterni Patris, & obumbraturus dicitur Virginem, quatenus in ea corpus humanitatis erat assumpturus, quo suæ diuinitatis lumen quodammodo tegens, posset ab illa verus Deus, & homo concipi. Quam expositionem indicauit Greg. libr. 18. Mor. cap. 12. Bern. hom. 4. in Missus est, & Gregor. Nyssenus oratione de sancta Christinatuuitate, post medium, & Theophyl. Luc. 1. ubi per virtutem altissimi, Verbum etiam diuinum intelligit, verbum autem obumbrandi aliter interpretatur, nimirum ut idem sit, quod tegere, & vndeque circumdare, & apprehendere Virginem. Sicut gallina, inquit, contegens pullos suos, eos obumbrare dici potest. Et hæc expositio probabilis est hoc modo intellecta. Ut autem in superioribus annotauit ex Aug. lib. 3. contra Maxim. in cap. 17. Ariani illa abutebantur, ut Spiritum Sanctum minorem filio facerent illique solum materiæ præparationem: huic verò propriam corporis formationem attribuerent, non solum per appropriationem, sed per proprietatem, inter personas opera distribuentes. Qui sensus hæreticus est. Alij ergo per virtutem altissimi, omnipotentiam Dei Patris potius intelligunt, ut in hac conceptione pater appropriatione quadam intelligatur habere locum generantis, & obumbrantis, & quasi contegentis Virginem, & loco feminis Spiritum Sanctum in eam immittentis, cuius opera conciperet. Quam expositionem & probat, & latius exponit Iansenius. Mihi verò verisimilius est totum illud sermonem esse de Spiritu Sancto, posterioremque particulam nihil aliud, quam prioris expositionem continere, ac si clarius diceret Angelus, Spiritus Sanctus superueniet in te, suaque omnipotenti virtute te proteget, & confortabit, vimque tribuet, ut sine virginitatis tuæ detrimento possis concipere. Ita exponit Euthym. & indicat Damascen. lib. 3. de fide capit. 1. Neque ab illa Spiritus Sancti obumbratione excluditur, quod idem Spiritus Sanctus mentem Virginis recreauerit, cœlesti refrigerium illi conferens, ut Greg. loco citato exposuit. Neque etiam excluditur, quod omnis concupiscentiæ motum, ac fomitis incendium extinxerit, ut Cyprian. exponit serm. de natiuit. Ambros. libr. de mysteriis, ca. 3. & Beda ibi. Verbum enim obumbrandi, simpliciter explicatum nihil aliud, quam protegere significat, iuxta illud. Scapulus suus obumbrabit tibi, Vnde omnes prædictos effectus optime in significatione sua complectitur.

Quarta est in sol. ad 3. circa illa verba Prouer. 9. sapientia edificauit sibi domum, quæ dicit tam de Ec-

clesia, quam de hoc mysterio intelligi posse. Et utraque expositio est frequens apud Sanctos, ut videre licet in Cypriano epist. 63. & Aug. 17. de Ciuit. c. 20. & alijs, quæ in proœmio totius materiæ adduximus. Qui sensus, licet fortasse mystici sint: sublimes tamen sunt, ac veneratione suscipiendi maxima.

ARTICVLVS II.

Utrum Christus debeat dici conceptus de Spiritu Sancto.

De secundum sic proceditur. Videtur, quod Christus non debeat dici conceptus de Spiritu Sancto. Quia super illud Roman. 2. Ex ipso, & per ipsum, & in ipso sunt omnia, dicit gloss. August. Attendendum, quod non air de ipso, sed ex ipso: ex ipso enim cœli sunt, & terra, quia ipse fecit ea: non autem de ipso, quia non de substantia sua. Sed Spiritus Sanctus non formauit corpus Christi de substantia sua. Ergo Christus non debet dici conceptus de Spiritu Sancto.

2. Præterea. Principium actiuium, de quo aliquid concipitur, se habet sicut semen in generatione. Sed Spiritus Sanctus non se habuit sicut semen in conceptione Christi. Dicit enim Hieron. in expositione Catholica fidei, non sicut quidam sceleratissimi opinantur, Spiritum Sanctum ante med. dicimus fuisse pro semine, sed potentia, ac virtute creatoris illius. 2. dicimus esse operatum, id est, formatum corpus Christi. Non ergo debet dici, quod Christus sit conceptus de Spiritu Sancto.

3. Præterea, Nihil vnum de duobus formatur, nisi aliquo modo commixtus. Sed corpus Christi formatum est de virgine Maria. Si ergo Christus dicatur conceptus de Spiritu Sancto, videtur, quod facta sit commixtio quadam Spiritus Sancti, & materiæ, quam Virgo ministravit quod patet esse falsum. Non ergo Christus debet dici conceptus de Spiritu Sancto.

Sed contra est, quod dicitur Matthæi primo, Antequam conuenirent, inuenta est in vtero habens de Spiritu Sancto.

Respondetur dicendum, quod conceptio non attribuitur soli corpori Christi, sed etiam ipsi Christo, ratione ipsius corporis. In Spiritu autem Sancto duplex habitudo consideratur respectu Christi. Nam ad ipsum filium Dei, qui dicitur esse conceptus, habet habitudinem consubstantialitatis: ad corpus autem eius habet habitudinem cause efficientis. Hæc autem præpositio, De, utramque habitudinem designat, sicut cum dicitur inus hominem aliquem esse de suo patre. Et ideo conuenienter dicere possumus Christum esse conceptum de Spiritu Sancto, hoc modo, quod efficientia Spiritus Sancti referatur ad corpus assumptum: consubstantialitas vero ad personam assumptam.

Ad primum ergo dicendum, quod corpus Christi, quia non est consubstantiale Spiritui Sancto, non proprie potest dici de Spiritu Sancto conceptum, sed magis ex Spiritu Sancto. Sicut Ambros. dicit in libro de Spiritu Sancto, quod ex aliquo est, aut ex substantia, aut ex potestate eius est. Ex substantia, sicut filius, qui a patre est: ex potestate, sicut ex Deo omnia: quomodo & in vtero habuit Maria ex Spiritu Sancto.

Ad secundum dicendum, quod super hoc videtur esse quadam diuersitas Hieron. ad quosdam alios doctores, qui asserunt Spiritum Sanctum in conceptione Christi fuisse pro semine. Dicit enim Chrysost. super Matth. Vnigenito Dei in Virginem ingressuro, præfuit Spiritus Sanctus, ut præcedente Spiritu Sancto in sanctificationem, nascatur scilicet Christus secundum corpus, diuinitate ingrediente pro semine. Et Damasc. dicit in 3. libro. Obumbravit su-

177.
3. dist. 4. q. 1.
art. 1. q. 4.
et 4. cont.
c. 46. et op.
3. cap. 12. et.
Aug. in lib.
de natura
beni. c. 27.
tom. 6.

li. 2. c. 5. non
ne, tom. 3.

Hom. 1. in
Mat. in ope
re imperfe-
cto in ult.
fol. ante fin.
3. vers. 6. 2.
circa princ.